

По отношение на Русия и панславизма Каравеловъ има ясно опредѣлено становище, което прокарва въ „Свобода“ и „Независимост“. Намирайки се подъ влиянието на Чернишевски, той отрича решително правото на Русия да се грижи за освобождението на балканскитѣ народи. Той, подобно на Раковски, вижда въ стремежа на Русия къмъ покровителство на балканскитѣ народи, вѣковното ѝ желание за осъществяването на панславизма въ смисълъ на поставяне балканскитѣ славянски народи подъ нейна зависимостъ. И двата му вестника се изказаха остро противъ панславизма. Балканскитѣ народи сами, по пътя на революцията, трѣбвало да добиятъ свободата си „Ние трѣба да добиемъ своята независимостъ сами, безъ ничия помощъ и поддръжка; а ако срещнемъ въ нѣкое господарство съчувствие, то ще му бждеме твърде признателни, — и нищо по-вече. Сърбия, Рومуния, Черна Гора, България и Гръция могатъ и сами да улучшатъ своето положение, т. е. и безъ европейското тутурство“. („Свобода“, бр. 15, г. III, 1872).

Не препоръчвайки търсенето и очакването на помощ нито отъ Русия, нито отъ нѣкоя друга европейска страна, а оставяйки балканскитѣ народи сами да коватъ съдбата си, „Свобода“ и „Независимостъ“ ставатъ горещи привърженици на идеята за образуването на „Д у н а в с к а“ или „Б а л к а н с к а ф е д е р а ц и я“, която да бжде съставена отъ свободни и равноправни народи. Федерацията било най-доброто сръдство за разрешението на източния въпросъ. Тази идея постепенно узрѣвала и въ 1873 г. „Независимостъ“ дори излѣзълъ съ конкретни предложения за начина, по който тя би могла да се осъществи. „По нашето мнение — казва „Независимостъ“ — восточната федерация трѣба да бжде съставена така: 1) Сърбия, Босна, Херцеговина и Черна Гора, трѣба да съставятъ едно цѣло; 2) България, Тракия и Македония да съставятъ друго цѣло; 3) Албания да добие независимо самоуправление, което да са намира подъ покровителството на Сърбия и България; 4) Рومуния трѣба да остане при днешното свое положение; 5) Цариградъ да бжде свободенъ градъ; 6) Тесалия и Епиръ да се дадатъ на Гръция; 7) Султанътъ да са пресели въ Азия заедно съ своите турци. Освенъ това България, Сърбия и Ромуния трѣба да съставятъ една тѣсна федерация, която ще има три независими самоуправления и единъ общъ парламентъ, т. е. едно общо върховно правителство. Трѣба да кажемъ и това, че когато падне Австро-Унгария, то Далмация, Кроация, Сремъ, Банатъ трѣба да са сжединятъ съ Сърбия; а сѣверния Банатъ, Ерделъ и Трансилвания — съ Ромуния. Подобна федерация ще да бжде и многотрайна и справедлива и полезна, защото ще да удовлетвори сѣко едно племе, което иска да бжде щастливо, силно и свободно“ . . .